
Aurora

54 - 59 kapitola

Zuzana Zrneková

www.zuzanazrnekova.sk

© 2024

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší. Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2023

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Célie preniká viac do pochopenia života na ostrove, že dôležitá je služba jedného voči druhému i voči celku. Preto je zaskočená, keď zachytí časť rozhovoru s odmietnutím pomoci.

Zulu jej odhaľuje, že niekedy tá najväčšia služba druhému je povedať nie. Spoznáva tak Henu, ktorá má nevšedný dar klásť tie správne otázky odchádzajúcim z tohto sveta, no tento dar je pre ňu ťažké prijať.

Zúčastňuje sa obradu premeny, obradu, kedy mladé dievčatá vstupujú do obdobia dospelosti. Célie chvíľami zápasí so sebou, či je pre ňu a jej vieru v poriadku podstupovať tieto pohanské obrady. Nakoniec je rada, že tento obrad podstúpila.

Ďalší obrad Muno trávi v osade vyvolených, kde sa zúčastní aj opakovania sľubov spojenia rodičov Naly a Naluho. Prichádza k pochopeniu samotného Boha Aurory.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
54 – Cesta k vodným	04
55 – Jole	09
56 – Výlet	16
57 – Práca	22
58 – Nový rok	28
59 – Dom regenerácie Mhenea	35

54 - Cesta k vodným

Na druhý deň sme sa mali vydat' na cestu do osady vodných. A ja som si uvedomila, že prvý krát v mojom doterajšom živote som necítila tú tieseň na duši, keď som z nejakého, môjmu srdcu blízkeho miesta, odchádzala. Prvý krát, som cítila, že je to v poriadku.

Vnímal som ten celkom nový pocit, že Aurora sa stala mojim druhým domovom, že nech budem v akejkoľvek osade, som doma.

Ešte pred ranným hodovaním sa za mnou zastavil Nijo, chcel sa rozlúčiť a ja som mu za to bola moc vd'áčná. Aj Heja sa tu na chvíľu zastavila, čas trávil prevažne v Roraime, no na dnešné ráno prišla aj ona.

Časť cesty budeme kráčať peši a tak sme mali zbalené aj plody rarika. Väčšinu vecí sme naložili do prepravnej kapsuly, pretože aj nejaké ďalšie veci putovali z osady vyvolených do osady vodných. A tak sme aj my využili tento spôsob prepravy našich vecí a Theia stromčekov.

Na cestu sme sa v podstate vychystali ešte pred spevom Lumo. Nachystala sa prepravná kapsula a my sme sa vydali na kraj osady, odkiaľ vyrazíme po rannom speve Lumo. Keď doznel, každý zjedol ten svoj pripravený plod a vyrazili sme.

Kráčali sme úzkymi cestičkami. Kráčalo sa mi dobre, moje pľúca sa plnili sviežim vzduchom a jemnou vôňou. Deň sa pomaly rozbíhal, naberal na svojej sile a my na kroku. Šli sme svižným, no dostatočne pozvoľným tempom, pri ktorom som stíhala sledovať celú tú nádheru čo ma obklopovala.

Prechádzali sme aj popri malých vodopádoch, ktorých voda sa vlievala do jazierka a odtiaľ už celkom pokojne tiekla krajinou.

Na čas sme ten potok stratili z dohľadu a okolo obeda prechádzali okolo nejakej ďalšej osady. Vtedy sme sa aj na čas zastavili. Napili sa vody priamo z blízkeho prameňa a Nalu nám rozdal aj semená orechov, pripomínajúcich tvarom i chuťou naše vlašské, no tieto boli o dost' väčšie.

Pochutnali sme si a chvíľu tu pobudli. Nalu sa opäť raz tváril tak záhadne. Nikdy som nevedela čo z neho v takýchto chvíľach nakoniec vypadne.

“Aká je toto osada?” - preruším ticho svojou otázkou.

Namiesto odpovede sa Nalu na mňa len usmeje a naznačí mi, aby som bola trpezlivá. A tak čakám. Ešte chvíľu tu len tak sedíme, keď Nalu vstane a pokynie mi, aby som šla tiež. Pozrie na ostatných, či sa tiež chce niekto pridať, no zdá sa, že túto výpravu mi ponechávajú.

A tak kráčam za Naluom. Je to vlastne len chvíľka, keď si všimnem to známe drevo chodníka do Thary. Spýtavo som sa pozrela na Naluho, no on nič nehovorí. Z blízkeho kríka vezme pár lupienkov kvetov a časť z nich mi podá. Po krátkom stíšení sa, vykročí na chodník. Vyzujem sa a kráčam ticho za ním.

Thary, ktoré som doteraz videla boli celkom veľké, no táto je povedala by som malá. V mieste, kde sa centrálny kruh napája na ten polovičný, nižšie položený, je umiestnená aj nádoba, kopírujúca toto zakrivenie. Na moje prekvapenie

je z toho istého dreva ako samotná Thara a je naplnená vodou. Na hladine plávajú kvety a jemné lupienky.

Nalu pokľakne, jemne sa ukloní a lupienky vhodí do tejto vody. Už niekoľkokrát som v Thare bola a predsa sa mi teraz zdá, že je to iné. Nasledujem aj ja Naluho a robím tak ako urobil aj on. Ja sa pri tom v krátkosti pomodlím k Bohu a poďakujem za to, že som na ostrove, kde si ctia aj Ježiša. Na cestách s ockom nebolo vždy bezpečné odhaliť, že sme kresťania.

Chvíľu tu takto sedíme, nechcem rušiť toto ticho svojimi otázkami, ktoré v mojej mysli vyvstali. No nakoniec tak robí Nalu.

“Célie, myslel som, že toto miesto by si chcela spoznať. Táto Thara je zasvätená Ježišovi.”

Skoro mi oči vypadli. Napriek všetkému som niečo také nečakala. A Nalu pokračuje prv ako sa stihnem spamätať a položiť svoje neodbytné, zvedavé otázky.

“Na našom ostrove je Thara vždy pri kmeňovej osade. No je niekoľko, ktoré sú aj takto mimo osád či priamo pri

kmeňových osadách. Sme blízko osady, kde sa pracuje s drevom.

Stromom, ktoré sa používajú na Tharu sa najlepšie vodi práve tu v tejto oblasti. Je to to najodolnejšie drevo s akým sa môžeš stretnúť, no i to časom treba v Thare vymeniť. Keďže Ježiš bol v našej histórii dôležitým článkom a veríme, že hoci nepriamo, no predsa prispel k záchrane nášho ostrova, jedna Thara je zasvätená aj jemu. No a keďže pôvodne bol tesárom a tu sa robí práve s drevom na Tharu, je toto, to najlepšie miesto.”

Som celkom uveličená a neviem sa zmôcť ani na slovo, nieto ešte nejakú ďalšiu otázku. Nalu sa na mňa s pochopením usmieva.

Ešte chvíľu tu pobudneme a nakoniec sa vydáme späť za ostatnými. Prv ako zostúpime dolu z toho dreveného chodníka, všimnem si, že aj ďalší sa už chystajú na vstup do tejto Thary. Nielen naši súputníci, no i zemskí, zrejme z tej blízkej osady.

Keď sme už znovu všetci pospolu vydáme sa aj do samotnej osady. Je to malá osada, prevažne so zemskými.

Muži sú tu ozaj veľmi silní. Mali sme možnosť vidieť ako režu drevo a ja som z toho popravde mala spočiatku obavy, že to bude veľký hluk. No opäť raz som sa presvedčila, že vynálezy vzdušných sú aj tu nápomocné. Nikdy som sa s niečím takým nestretla.

Na oči sme si všetci založili ochranné okuliare. Drevo oblievali vodou a jediné čo som si všimla bol červený svietiaci pásik. Chcela som sa k tomu priblížiť, či vidím dobre, no Nalu ma odtiahol, že ma to môže porezať. A zrazu jedna časť dreva sa oddelila od druhej. Úplne neuveriteľné. Rez bol čistý, hladký, úplne rovný.

Po tom, čo sme mali možnosť byť svedkom narezania širších panelov dreva, nás pozvali na lahodný nápoj. Pobudli sme tu nejaký čas, no nakoniec sme pokračovali ďalej v našej ceste.

Deň sa prehupol do svojej druhej polovice a mne zrazu napadlo, prečo sme neostali spať v tej osade, či by to tak nebolo lepšie. Ponorená vo vlastných myšlienkach som si ani nevšimla ako sme sa priblížili k rieke. Na jej brehu sme si niečo málo zajedli a čakali. Nebola som si istá na čo

presne čakáme. Deň sa chýlil ku koncu. Vedela som presne kedy sa celým ostrovom rozoznie spev Lumo.

Len čo doznel, aj keď som ho priamo nepočula, Nalu pokynul, aby sme sa nachystali. Priam sa ma zmocnila hrôza, či vari chce počas noci pokračovať ďalej? Keď tu spoza najbližšieho meandra riečky sa zjavila prvá loď. Bola zvláštna a moje srdce sa rozbúšilo. Naposledy som na lodi bola počas obradu rozlúčky a predtým, .. predtým v ten osudný deň.

Lod' nemala hlboký ponor a tak sa priblížila celkom blízko k brehu, vošli sme do vody siahajúcej niečo vyše kolien a celkom pohodlne som na ňu nastúpila ja, Nalu a Nala. Na druhú loď nenastúpil nikto, no na tretiu zvyšok našej malej výpravy.

Na druhej lodi boli kusy dreva aké sme v ten deň videli narezávať na bloky. Tieto budú dopravené do osady vodných, kde máme aj my namierené.

Toto drevo na Tharu je veľmi odolné, no najčastejšie sa musí obmieňať v osade vodných, práve tam kde sa začína chodník do Thary. To miesto je blízko mora a slaný

morský vzduch celkom tomuto drevu nesvedčí. Preto v tomto mieste sa drevo vymieňa častejšie.

Večer sa pomaly menil v krásne teplú noc. Na tejto lodi neboli žiadne kajuty, bola to viac plť ako loď, ani sa mi moc nechcelo spať. Nalu sa ma spýtal, či som v poriadku. Len nemo som prikývla, hoci sama som si nebola istá. Nevedela som spať. Táto riečka nebola nejako zvlášť hlboká, voda bola čistá a ja som si s novým dňom uvedomila, že je vidieť na samé dno. No teraz v noci, cítila som sa akási nesvoja.

Každú loď osvetľovali svetlá, ktoré vzbudzovali pocit bezpečia, no aj tak som si nemyslela, že by som mohla zaspať. Nakoniec, myslím, že som aj čo to pospala, hoci môj spánok bol skôr plytký.

Začínalo sa brieždiť, a my sme sa pomaly plavili ďalej. Pozorovala som to kúzlo, ktoré čo si pamätám, ma fascinovalo. To ako sa vpíja deň do noci a nočná obloha sa viac a viac ustupuje novému dňu.

Nezastavovali sme pri brehu, drevo bolo ťažké, tam kde bola riečka ešte plytšia bolo ľahké zoskočiť do vody a

dôjst' na breh. Aj ja som tak spolu s Nalou spravila, aby sme na brehu našli miesto pre uvoľnenie nášmu močovému mechúru. Mala som obavy, ako sa vrátíme späť na loď, no tok tejto riečky bol celkom pomalý a nebolo to namáhavé.

Nakoniec som bola rada keď som bola späť na loďke. Okolité príroda pri riečke bola dost' bujná, a plaviť sa po riečke bola tá najlepšia preprava týmto terénom.

Plavili sme sa aj popri vysokých, zvláštne sfarbených skalách. Mali farbu piesku, až ľahko oranžovú. V svetle vychádzajúceho slnka to bola taká nádhera, že som ani ústa nevedela zatvoriť.

Plody rarika nás opäť dostatočne zasýtili, upokojila som sa a pozorovala som krajinu, ktorou sme sa plavili. Riečka mala ešte niekoľko zradných meandrov, no bezpečne sme nimi preplávali. Nalu poznamenal, že aj preto sa plavíme na troch menších loďkách, že jedna dlhá by to po tejto riečke len ťažko zvládla. No kritickým bol bod, kde sa do tejto pokojnej riečky pridala celkom dravá rieka. Od tej chvíle sa tempo našej plavby značne zrýchlilo.

Mňa sa opäť zmocnili znepokojujúce pocity, no vnímala som ako sa Nalu potešil tomuto rýchlemu tempu, akoby mu táto rýchla plavba robila dobre. Ja, naopak bola som šťastná, keď sa moja noha bezpečne dotkla pevnej zeme.

K osade vodných sme sa priblížili niečo po poludní. Boli už pripravení, prvá a tretia loď s tými to bolo jednoduché. No druhá s tým nákladom to bol iný oriešok. Svojej úlohy sa chopili muži.

Prepravná kapsula tu bola už v priebehu včerašieho dňa a my sme sa vydali k host'ovským domom. Nejaký čas, tu stráví aj Nala a Natu. Bola som za to rada. Opäť na niekoľko dní budem bývať v podkroví host'ovského domu spolu s Nalou.

Už dva krát som bola na tomto mieste. Raz pre obrad rozlúčky a druhý krát pre obrad spojenia. Dva momenty, spojené s hlbokými a silnými pocitmi.

Naše veci tu na nás už čakali. Cítila som sa unavená, zrejme aj pre ten nie celkom hlboký spánok. A tak som si na chvíľu ľahla do siete a zaspala som. Spala som nakoniec

dlhšie ako som si myslela, prebudila som sa až podvečer, no bola som príjemne oddýchnutá.

Nala ma už čakala a pokynula mi, aby som si vzala so sebou čisté šaty, hrebeň a šla za ňou. Netušila som, čo bude nasledovať, no s dôverou som ju nasledovala. Viedla ma neznámou cestičkou, chvíľami sme aj stúpali strmým terénom. Nakoniec sme prišli k malému vodopádu s podobným jazierkom v akom som sa kúpala tie prvé týždne na tomto ostrove.

Čakala tu na nás Lona a ešte jedna dievčina. Zhodili sme zo seba šaty a ponorili sa do vôd tej mliečne modrej farby. Nevieť vlastne čím to bolo spôsobené, voda bola naozaj jemne mliečna, hoci z vodopádu sem padala čistá priehľadná. No táto voda priam voňala. Ponorila som sa celá a oddávala sa tej jemnej vôni.

Potom sme sa osušili, niečo malé zajedli a rozprávali sa. Keď sa nám vlasy trochu viac presušili, začali sme ich jedna druhej česať. Lona a Nala pritom spievali. Ja som túto pieseň nepoznala a tak som len načúvala.

Mali sme krásne čisté a voňavé šaty a mňa celkom desila tá predstava zostupu späť k samotnej osade. No bola tu i iná cesta, síce dlhšia, ale pohodlná.

Cítila som sa ako znovuzrodená a večerný spev Lumo ma naplnil hlbokým mierom.

55 - Jole

Bol tu čas letných dní a ten som vždy rada trávila pri vode. Ak sme práve neboli na cestách, tak naša rodina bola v tento čas v malom, roztomilom domčeku na pobreží. Milovala som tie dni bezstarostných chvíľ a zdalo sa, že aj tu na Aurore bude leto takýmto krásnym časom.

Joseph prijal aurorské meno Jole. Spočiatku ma to prekvapilo, no potom som si uvedomila, že mu sedí. Akoby ani nikdy nežil niekde inde, akoby bol vždy Auroranom a bol šťastný.

Počas svojho života na pevnine zažil hodne zlého. Jeho dôvera voči druhým ľuďom bola krehká. A potom, celkom

nečakane do jeho života vstúpila Aurora a akoby zmazala všetky tie bolestné okamihy dovtedajšieho života.

Veľmi rada som sa s ním stretla, bolo to iné, ako naposledy. Celkom sa zžil s Aurorou a životom tu na tomto čarovnom mieste. Pridal sa k strážcom ostrova, tým, ktorí žijú na ostrovných pásoch. Miloval to surové, šíre more, ktoré sa pred ním rozprestieralo. Čas s Lonou trávili chvíľami na ochranných ostrovoch a časť svojho času priamo v kmeňovej osade vodných. Takto im to vyhovovalo.

Už o niekoľko dní sa znovu pridajú k ostatným strážcom Aurory, no zatiaľ som bola rada, že sú tu, že môžem čas stráviť aj s nimi dvomi.

“Keby som ostal žiť v tom našom svete Célie, neviem ako by to so mnou dopadlo. Tvoj otec vlieval do mňa nádej, no aj tak som sa prepadal viac a viac do hlbín, z ktorých návrat by bol len veľmi ťažký.

Pomaly som strácal vieru, vieru v lepší život, v to, že človek človeku môže byť bratom. Strácal som nádej a

vieru v dobro. Zdalo sa mi, že skôr klamstvá, nepravnosť a závisť prevzali svoju vládu nad nami, obyčajnými ľuďmi.

Strácal som vieru v Boha, neveril som mu, hádal som sa s ním a obviňoval ho. Chvíľami sa mi zdalo, že už nevidím ani svetielko nádeje.”

“Nechápem, myslela som, veď stará mama vniesla do tvojho života toľko lásky.” - priam len jachtám zo seba.

“To nepochybne áno. Boli to jedny z najkrajších rokov môjho života. Ani s mojimi vlastnými rodičmi mi nebolo tak dobre. Toľko sa pre všetko trápili, ako zaplatia to či ono, za čo nakúpia základné potraviny. Vnímal som to. Pamätám ako raz, veľmi som túžil po autíčku. Bola to taká malá, jednoduchá hračka. Veľmi mi ho mamka aj chcela kúpiť, no nešlo to.”

Načúvam týmto trpkým spomienkam a ťaží ma pri srdci. Je veľa detí, čo toto zažívali v našom svete stále. Nechcela som na to myslieť, nevedela som čo by som s tým mohla z tohto miesta urobiť. Hádám len, pomodliť sa. No Jole stratil vieru. Alebo hádam nie?

“Už na to nechcem myslieť. Každý máme za sebou nejaké detstvo. Niektorí viac alebo menej šťastné. Vieš čo ma ale fascinuje? Aké sú tu deti naozaj šťastné. Tak by to malo byť.”

Zamýšľam sa nad tým, či vie to, čo ja. Či vie, že sa podľa všetkého v našom svete schýľuje k vojne a ak naozaj vypukne, budú trpieť všetky tie nevinné duše ešte viac.

“Aurora mi dala druhú šancu na život a ja som za ňu nesmierne vďačný. Vieš, je to taký paradox. Oni tu nehovoria o Bohu a predsa práve tu, viac ako kdekoľvek inde na svete cítim jeho prítomnosť.”

A tak mu nesmelo navrhnem predsa len sa pomodliť za všetky deti a ich matky na pevnine. Len ticho prikyvol a my sme sa ponorili do tichej modlitby za deti celého sveta, aby všetky zbrane celkom utíchli, aby každá živá bytosť pocítila hlboký mier vo svojom srdci.

Keď sme skončili, po chvíľke ticha z neho tíško vypadla desivá pravda, hlboký zážitok, ktorý mňa, ako malým chlapcom nesmierne otriasol.

“Vieš, keď moja sestra umrela, tak nečakane, všetko bolo ešte horšie. Myslím, že moja mamka sa z toho nikdy nespamätala. Muselo to byť pre ňu hrozné. Pre každú matku to musí byť desivý pocit, keď ti zrazu dieťa dodýcha v náručí.

Bol som pri tom, pamätám si to, ako jej jemné telíčko bolo zrazu ako handrová bábika. Pamätám si ten výraz mojej mamky. Spočiatku nechápala, dívala sa čo sa stalo a potom ako si tú hrôzu pomaly uvedomovala.”

Po líkach mu stekali slzy a ja som ho jemne chytila za ruky. Pozrel sa mi priamo do očí a dodal:

“Myslím, že by sa jej tu veľmi páčilo. Bola by tu šťastná. Aj moji rodičia. Možno by dnes ešte všetci žili.”

Tieto Joleho nečakané priznania mi opäť pripomenuli aj tú moju bolesť nad stratou mojich drahých. Chápala som, o čom hovorí. Vnímala tú jeho bolesť. Akokoľvek, boli sme na jednej lodi. Dvaja ľudia z dvoch opačných spoločenských vrstiev, dvaja ľudia, ktorí zažili rovnakú bolesť. A tá jeho, povedala by som, že bola ešte o kus

väčšia. O svojich drahých prišiel v čase, keď sám bol ešte len chlapcom.

Dlho, veľmi dlho sme zotrvali v tichom objatí dvoch zranených duší.

Nikdy potom som nezažila, že by sa pre niečo z toho čo zažil na pevnine trápil. Bola to jeho slabá chvíľka. Možno to potreboval dostať von zo seba. Raz a navždy dat' tomu všetkému zbohom.

O niekoľko dní keď Nala a Natu odišli späť do osady vzdušných, rozhodla som sa, že najbližšie dva týždne strávim s Jolem a Lonou na ostrovoch strážcov. Keď som to predostrela Naluovi, prekvapilo ho to, no súhlasil. Len mi povedal, že keby čokoľvek, kedykoľvek sa môžem vrátiť, nech mu len vyšlem správu.

Opäť raz vedel viac ako som si dokázala ja sama pripustiť. Akoby opäť raz do mňa videl lepšie ako ja sama.

Už hneď na druhý deň, ako sme prišli na ostrovy strážcov, som pocítila túžbu vrátiť sa späť. Toľko krát som sa s ockom plavila po mori a predsa akosi ma od toho osudného dňa znepokojovalo.

Nakoniec, mi ale Jole povedal, nech ho len pozorujem a tak som si sadla do závesného kresla a pozorovala ho. Spočiatku vo mne vyvolávalo útržky spomienok z nášho stroskotania. Akoby sa tie spomienky hlásili o slovo a to ma desilo. Nebola som si istá, či to chcem. Či si chcem na niečo z tej hrôzy spomenúť.

Aj Lona si to všimla a často si ku mne sadla, len si tíško pospevovala a pritom tkala. Jej spev ma upokojoval. Nemala tu žiaden tkáčsky stroj, len na jednoduchej drevenej konštrukcii mala nat'ahané hrubšie nite. Za tie dva týždne čo tu zvyčajne sú, utká vždy jeden koberček. Bolo to skôr postupné uväzovanie ako samotné tkanie a išlo jej od ruky. Tvorila krásne vzory a ja som striedavo sledovala ju a more.

Požiadala som ju, či by mi to ukázala ako to robí a jeden ornament sa mi pod jej vedením podarilo urobiť. Nebola to jednoduchá práca. Vo všetkých tých nitkách som sa strácala a nechápala som, že sa jej ten vzor nedopletie.

Usmiala sa na mňa a žmurkla s tým, že tento koberček bude pre mňa. Potešilo ma to o to viac, že farby, ktoré použila sa mi naozaj veľmi páčili.

Malý vlnený koberček tu mal každý. Často si sadali len tak na zem, aj keď putovali krajinou tak ich doprevádzal. Zaujímavé boli vzory. Niektoré sa opakovali v každom kraji a niektoré boli typické pre ten ktorý kmeň.

Lona bola veľmi zručná, najradšej tkala také tie dlhé látky, ktoré sa používali ako šaty. A ja som sa jej zdôverila, že práve tie najmenej rada nosím. Hodne som ich nosila v tom prvom mesiaci v osade pod Roraimou.

“Áno, tam sa hodne používajú. Ale každá žena tu také má.”

Na piaty deň mi s pomocou Joleho pripravili tiež taký rám na tkanie. Lona mi na začiatku pomohla a dohliadala na mňa. Šlo mi to pomaly, musela som si robiť prestávky, pretože po nejakej tej hodinke sa mi zo všetkých tých nití točila hlava.

Na začiatku Lona votkala aj jednoduchý vzor, teda skôr len pásik inej farby. Tkala som, povedala by som mini koberček, mal polovicu toho, aký sa tu bežne používal.

Lona bola ako tichá voda. Moc toho nenahovorila, viac načúvala a keď prehovorila, bolo to povedala by som hodne hlboké. Pochopila som, že teraz zrejme nebudem

viest' žiadne také rozhovory, ako doteraz. Vždy sa niekto našiel s kým som sa mohla dobre porozprávať, niečo nové sa dozvedieť a hlavne vždy som mala poruke niekoho kto bol pripravený odpovedať na moje zvedavé otázky. Teraz to bolo celkom iné.

A tak som sa aj ja ticho púšťala do tkania. Načúvala som šumeniu mora a spevu Lony. Pozorovala som, že moje myšlienky tichnu a ja sa viac sústredene ponáram do tvorby svojho prvého mini koberčeka. Páčil sa mi aj keď bol celkom jednoduchý.

Ostrov strážcov nemali veľa vegetácie. Povedala by som tak akurát, aby skaly neboli celkom holé. Namiesto stromov, tu boli len kríky, ktoré zmierňovali náporu vetra zo šíreho mora. Celkovo na týchto ostrovných pásoch dost' fúkal vietor. Z jednej strany bolo búrlivé more a z tej druhej, smerom k samotnej Aurore pokojné oveľa plytšie more. No také plytké ako keď sme sa pre obrad rozlúčky prebrodili cez more bolo len asi na troch miestach.

Tu, kde sme teraz boli my, bolo more tak akurát, aj plávať sa tu dalo. A ja som pozorovala ako sa k nám podvečer

pridali aj ďalší srážci a nespútane sa bláznili v mori. Bolo to kúzelné.

Tieto dva týždne ubehli nakoniec rýchlejšie ako som si myslela, keď som si uvedomila, že tu zrejme s nikým žiadne dlhé rozhovory nebudem viesť. Mala som vtedy obavu ako to vôbec zvládnem. Mala som rada tie rozhovory. No vodní boli celkom iní ako vzdušní. Boli viac, ako to povedať, emocionálni, oveľa viac sa smiali, menej hovorili, viac načúvali a celkovo viac prejavovali svoje pocity.

Bol to už nejaký čas čo som na Aurore bola a predsa chvíľami to bolo pre mňa ťažké. Väčšinu svojho života som sa učila držať svoje pocity na uzde a nie vždy bolo pre mňa jednoduché byť spontánna.

Po dvoch týždňoch sme sa mali vrátiť späť do osady vodných a ja som mala trochu obavy. V tej podkrovnej izbe host'ovského domu budem už teraz sama a mňa sa tak trochu zmocňovala úzkosť. Aké to bude? No niečo vo mne dôverovalo tomu čo malo prísť.

Počas týchto dvoch týždňov som dokončila môj mini koberček a aj Lona dokončila ten väčší. Kráčala som k host'ovským domom, ticho, so zmiešanými pocitmi, keď som si všimla, že tu na mňa čaká Nole. Srdce sa mi celkom rozbúšilo, nevedela som či môžem výskat' od radosti, no môj krok sa celkom prirodzene zrýchlil, ba zdalo sa mi, že sa hádam zeme ani nedotýkam.

Zvítali sme sa tichým úklonom hlavy, takmer sme sa jemne dotkli svojimi čelami. Slová neboli ani potrebné. O malú chvíľu sme už sedeli spolu na priedomku s lahodným teplým nápojom, pripomínajúcim bielu kávu, no oveľa lahodnejším a voňavejším. Hodnú chvíľu sme len tak ticho sedeli a popíjali, podvečer dal tušiť, že nás čaká jeden z tých čarovných západov slnka a nemýlila som sa.

Potom sme sa rozprávali a rozprávali, dlho do teplej noci. Bola som šťastná, že je Nole tu. Ukázala som mu aj svoj ručne tkaný koberček a on uznanlivo pokýval hlavou. Bola to jednoduchá práca, vôbec nie dokonalá a predsa som ho milovala.

Keď som si líhala potom do siete bola som naplnená priam blaženým šťastím. Čakali ma krásne dni plné

bezstarostného leta. Spoznávala som tú esenciu vodných, zdokonaľovala sa v čítaní a písaní.

Za pomoci vyvolených zeme som namiešavala voňavé mastičky, kvapky a rôzne ďalšie veci. Z ostrovných pásov som priniesla zvláštne bobule, na ktoré ma Lona upozornila. Rástli v náročných podmienkach, bičované vetrom, na malých kúskoch pôdy pomedzi skaly. Na ľudské telo pôsobili takmer zázračne. A tak som sa učila opäť raz novým veciam.

Vodní pôsobili bezstarostne. Ako tento letný čas. Slnko, teplo a more. Aj ja som sa oddávala tým bezstarostným okamihom v zátok. Pikniky som vždy milovala a teraz boli takmer na dennom poriadku.

Jole a Lona sa k nám zvykli pridat' a ja som pozorovala, aký je Jole iný, aký je uvoľnený. Aurora mu nepochybne prospela. S Lonou bol šťastný, dostali nový dom a postupne si ho upravovali podľa seba a bolo jasné, že si obaja túto tvorivú etapu užívali, teda, hlavne Lona. Mala nesmierny cit pre estetiku. Veľa vodných malo ten, povedala by som dar umenia.

Jedného večera sme ich navštívili v ich dome a spoločne s Nolem a Naluom sme si vychutnali večerné hodovanie v tejto komornej atmosfére. Bolo to iné, lebo väčšinou sa na ranné a večerné hodovanie spájali z viacerých domov. Napokon, doteraz som len v osade tkáčov zažila pri raňajkách takú rodinnú atmosféru, moje doterajšie hodovanie bolo vždy komunitné.

56 - Výlet

Na ďalší mesiac sa ma Lona len tak znenazdajky spýtala, či by som ju nechcela doprevádzať do osady tkáčov. Ako tkáčka tu vždy v roku trávila nejaký čas. Aj ma to lákalo, aj by som sa k nej rada pridala no predstava, že opäť nebudem nejaký čas s Nolem sa mi nepáčila.

Myslím, že to nejako zase raz vycítila, vodní to vedeli. Hneď vedeli vycítiť ako sa ten druhí cíti. Bola to ich prirodzenosť, tak ako pre vzdušných premýšľanie a vymýšľanie nových nápadov.

Moje spomienky na osadu tkáčov boli príjemné a zároveň také vzrušujúce pre tie novo nájdené tabuľky. Stále som nevedela čo to vlastne na tej záhadnej trinástej tabuľke bolo. Lákalo ma znovu navštíviť toto miesto a moje rozhodovanie by bolo ľahšie, keby sa pridali aj Nole. A moje modlitby boli vyslyšané.

A tak sme si čo to pobalili, pre každého z nás zajednali thuli a o pár dní vyrazili. Pôjdeme len my traja, ja, Lona a Nole. Jole bude v tento čas opäť na ostrovoch strážcov.

Bola som zvedavá aké to tu bude, bol to predsa len už nejaký čas čo som tu bola. Cesta bola veľmi príjemná, nijako zvlášť sme sa neponáhľali, priam sme si ju vychutnávali. Spoznávala som nové zákutia, tak krásne, tak príjemné.

V osade tkáčov nás srdečne privítali. Lona bude bývať u jednej dievčiny tak ako zvyčajne. Ja a Nole budeme bývať v jednej rodine, Nole bude v izbe s dospievajúcim chlapcom tejto rodiny a ja budem sama vo vedľajšej.

Tešila som sa ako malé dieťa.

Hneď na ďalší deň som zašla aj za Femiou a vnímala som, že sa mi úprimne potešila. Strávili sme spolu krásne popoludnie. Aj ona sa chystala na nejaké tie výpravy. Tak to cítila. V podstate celý svoj doterajší život prežila tu na tomto mieste a cítila, že potrebuje toto miesto na čas opustiť. Bolo pozoruhodné, ako to jej muž chápal a podporoval ju v tom.

Ja sama som vlastne nevedela čo si o tom myslieť. Zdalo sa mi to také nezvyčajné. No Femia mi povedala, že ako deti opustili ich dom, tak sa necíti byť celkom vo svojej koži,

že potrebuje čas, aby sa plne zžila s touto novou etapou života. Cíti, že potrebuje podniknúť akúsi cestu.

Celkom som nechápala, no vedela som, že ak to budem mať pochopiť, tak to pochopenie v jeden okamih príde, že na to nemusím tlačiť. Naopak, to je to, čo skôr znemožňuje pochopenie v tých hlbších rovinách.

A tak som ju len objala a zažehlala jej na túto cestu všetko dobré. Usmiala sa na mňa tak trošku záhadne a rozlúčili sme sa.

Tieto dni boli pre mňa jedným slovom nádherné.

Lona sa venovala svojej tkáčskej práci a ja a Nole, nuž my sme podnikali výlety do bližšieho i vzdialenejšieho okolia. Bolo to len niekoľko málo dní, čo sme tu boli, keď mi Nole povedal, že v akejsi blízkej osade budú potrebovať thuli a že by sme im mohli tieto dve zobrať a spraviť si tak ďalší výlet. Súhlasila som.

Vypravili sme sa hneď na druhý deň ráno. V tej osade sa venovali hrnčiarskemu remeslu, tvorili tu hlavne tie krásne misky, ktoré tu každý používal. Tak ako v osade tkáčov, i tu

bolo obyvateľstvo kmeňovo hodne premiešané. Bolo pozoruhodné sledovať, ako spolu krásne vychádzajú.

Nevdojak mi napadlo, ako u nás občas národy, ktoré žijú blízko seba si aj po rokoch nevedia prísť na pekné slovo. Áno, tu neboli národy, tak ako som to poznala z nášho sveta. Tu boli jednoducho kmene, ktoré mali svoje osobitné kvality a predsa spolu vychádzali a žili jeden druhému bok po boku.

Nole mi prezradil, že práve to je aj jeden z dôvodov, prečo vyvolení svetla a zeme žijú spolu v jednej kmeňovej osade. Oni sú tí, ktorí majú ukázať všetkým, že aj rozdielne kmene môžu spolu nažívať v harmónii.

Rovnako ako sa v dobách dávno minulých učili ženy a muži žiť spolu, vytvárať rodinu, tak aj kmene majú spolu nažívať v mieri. To bol aj dôvod prečo ak vodca vyvolených svetla bol muž, vodkyňou vyvolených zeme zákonite musela byť žena. Oni tvorili ten predobraz harmónie toho, že muž a žena môžu žiť v harmónii, rovnako ako akékoľvek rozdielne kmene.

Vzdušní a zemskí, ohniví a vodní si často nie celkom rozumeli. Boli ako protipóly a predsa sa naučili vzájomne sa rešpektovať, vnímať nielen slabosti toho druhého ale aj oceňovať prednosti.

To boli osady s kmeňovo premiešaným obyvateľstvom. Keď sme prišli, do tejto malej osady hrnčiarov, tak práve sa tu mali konať akési oslavy.

Na tento čas sem prišla aj vodkyňa ohnivých. Táto osada patrila do jej správy a tak prišla dať svoje osobitné požehnanie. Nevedela som z nej spustiť oči, tak magicky na mňa pôsobila.

Tento deň sa konalo požehnanie a privítanie novo narodených detí, ktoré sa v tejto osade narodili. Oslavy boli jednoduché, nič veľké, nič okázalé. Len sa všetci krásne ustrojili, rovnako tak aj deti, ktoré prijímali spolu s rodičmi tieto dary požehnaní života.

Celé oslavy vyvrcholili počas večerného hodovania, ktoré sa o niečo viac predĺžilo, spievalo a tancovalo sa. Bol na nich dojemný pohľad a ja som tým bola celkom očarená a dojatá tým nekonečným kolobehom života. Ešte pred

niekoľkými týždňami sa mi zdalo, že sa všetko točí okolo smrti a hl'a, teraz toľko nových životov prijalo krásne požehnanie.

Ja aj Nole sme sa k tancu pridali. Aj keď každý kmeň mal svoj osobitný kmeňový tanec, všimla som si, že práve pri takýchto oslavách sa tancuje po celom ostrove jeden spoločný. Hodne mi pripomínal tanec z gréckych ostrovov, ktoré sme s mojou rodinou kedysi navštívili. Dokonca aj hudba vo mne vyvolávala tieto spomienky na ten čas jedného, teraz tak vzdialeného leta.

Bola som naplnená radosťou. Tou čírou radosťou zo samotného života.

Tieto dni boli krásne prosté, nezdalo sa mi, že by sa dialo niečo významné, a predsa som mala pocit, akoby samotná večnosť so mnou dýchala počas týchto nezameniteľných dní. Zdali sa celkom obyčajné, tak obyčajne neobyčajné, keď všetko plynie v tom známom rytme, no vo vzduchu je cítiť tú pripomienku, že táto prchavá chvíľa sa navždy zapíše v našej histórii života, že nikdy viac sa nezopakuje.

Milovala som tento pocit. Je ťažké nájsť slová, ktoré by ho plne vyjadrili. Je to ten moment, keď vieš, že čokoľvek prežívaš, aj to raz pominie. To dobré a krásne i to menej príjemné. Pretože život je premenlivý.

Tak ako tá hrnčiarska hlina, z ktorej vytvárali pre celý ostrov nádherné misky. Každý deň ich obyvatelia tohto ostrova brali do rúk a d'akovali Životu za požehnania, ktoré sa im dostávali.

Ráno na druhý deň, keď som sa na úsvite prebúdza, pocítila som zrazu celkom novú túžbu. Túžbu stať sa matkou. Nevieam, či som bola ešte očarená všetkými tými bábätkami z požehnaní predchádzajúceho dňa, no niekde hlboko vo mne sa rozohorela táto, pre mňa dosiaľ nepoznaná, túžba. Túžba spočinúť s mužom môjho srdca v splynutí. Sama pred sebou som sa pri tých myšlienkach červenala.

Pri raňajkách som toľko pozorovala Noleho, nevedela z neho spustiť svoj zrak, že to nikomu neuniklo. No Nole ma len obdaril tichým úsmevom.

Ten deň sme mali možnosť nahliadnúť do práce hrnčiarov, ako pracujú a mohla som si vyskúšať túto vôbec nie jednoduchú tvorbu. Snažila som sa sústrediť, aby som to nepokazila, no ľahké to veru nebolo. Nakoniec sme sa nasmiali.

Mali tu pripravené nové misky, kde pridajú ešte nejaké tie ornamenty.. Spýtali sa nás, či tu zostaneme ešte aspoň jeden deň a my sme súhlasili, veď nikam sme sa neponáhľali.

Stretli sme sa aj s Jelou, vodkyňou ohnivých. Na niečom sa s Nolem dohadovali, no hovorili o veciach, o ktorých som zatiaľ nemala ani tušenia. Áno, veľa z toho, ako to na ostrove fungovalo, som už vedela a poznala. No určite nie všetko. Nevadilo mi to, nepochybovala som o tom, že včas sa vždy dozviem to, čo práve potrebujem.

V osade hrnčiarov sme zostali napokon ešte ďalšie dva dni. Keď sme odchádzali, dostali sme s vďačnou úctou do daru dve misky. Tie misky sa krásne dopĺňali. Jedna bola pre mňa a druhá pre Noleho. Zdalo sa, že im neuniklo, že k sebe máme naozaj blízko.

Bol to prejav vd'aky a pod'akovania. Nielen za to, že sme im takto narýchlo priniesli dve thuli, ale aj za spev Thia, o ktorý bol Nole požiadaný pre nejakú ženu.

Ten čas bol Nole mlkvy, akoby neprestával byť sústredený aj mimo tých chvíľ, čo trávil pri tejto žene. Pýtala som sa Noleho čo sa vlastne stalo. Povedal, že ani jemu to nie je celkom jasné, že táto žena pred dvomi týždňami priviedla na svet diet'atko, všetko sa javí v poriadku, no ona akosi chradne, sily jej ubúdajú. Aj preto tu chcú mať pripravené thuli, aby pre prípad, že by bolo potrebné mohli ju okamžite vziať do Roraimy.

Posmutnela som. Ako ľahko sa môže všetko zvrátiť? No Nole to nevidel tak čierne ako ja. Prepravná kapsula priniesla cheva prášok a nejaké ďalšie ingrediencie a Nole pohotovo namiešal akúsi tinktúru. Fascinovaná som to sledovala. Bola to viac práca vyvolených zeme, no hodne znalostí mali aj vyvolení svetla, práve pre naliehavé prípady.

Žene sa zjavne uľavilo, jej diet'a sa upokojilo. Jela mi vysvetlila, že občas sa to prosto stane, že to niekedy dlhšie trvá kým sa matka a diet'a spolu zladia. No už boli ona a aj

diet'a celkom vyčerpané a potrebovali pomôcť. Opäť raz som bola dojatá, ako si vzájomne pomáhajú.

“Nuž, a kto iný by nám mal pomôcť? Je to predsa prirodzené. V tvojom svete si ľudia nepomáhajú?” - spýtala sa ma Jela, ktorej neunikol môj údiv a dojatie.

“Áno, ale určite nie v takej miere a takej prirodzenosti ako to zažívam práve tu na Aurore.” - odpovedám jej úprimne, no zároveň sa zamýšľam nad tým, že v porovnaní s nimi sme v tomto ohľade určite väčšími barbarmi.

Jemne sa na mňa usmiala. Nebola som si istá čo si o tom myslí, až napokon len ticho dodá:

“Život jedného ovplyvňuje život druhého. Ak jeden trpí, nejakým spôsobom to ovplyvní aj ľudí okolo. Sme vzájomne prepojení, ako jedna veľká sieť.” - na chvíľu sa zamyslí a potom pokračuje: “Vieš, pomoc druhému je veľká služba, nie je jednoduchá, pretože musíš byť vnímavá, aby si vedela kedy je vôbec ten čas pomoc ponúknuť.”

Nemôžeš druhému vziať jeho šancu na vyriešenie ťažkostí, ktorými prechádza, pretože majú svoj dôvod, na nejakej úrovni sa tak posilňuje.

Niekedy zase, je potrebné, počkať kým ťa druhý požiada o pomoc, pretože to je práve to, čo sa potrebuje naučiť. Vedieť rozoznať kedy môžeš pomôcť a od koho, sa učíme už od útleho detstva.”

Chcela som vedieť ako to vlastne je, v týchto malých osadách, či oni nemajú prístup k Mhenea lôžku a ako je to s Tharou, či domami regenerácie.

A odpoveď ma prekvapila.

Niektoré domy regenerácie sú celkom mimo osád, sú v strede nejakého počtu osád, tak aby z každej sa na toto miesto dostať bolo čo najjednoduchšie. Vždy v nich bolo po páre vyvoleného zeme a vyvoleného svetla. Z osád sem prichádzali vždy pomôcť a vždy sa z tých príľahlých osád striedali, kto bude mať službu v dome regenerácie.

O svojich obyvateľov sa teda naozaj starali. Dbali na to, aby sa mali dobre. Takto aj vedeli, či niekto nepotrebuje pomoc.

Dom regenerácie, ktorý sa stará o obyvateľov tejto osady teraz prechádzal opravami, plne mal znovu začať fungovať až za niekoľko dní a tak boli moc radi, že sem Nole prišiel a mohol dať podporu tejto žene, ktorá to práve potrebovala.

Do osady tkáčov sme sa vrátili o niekoľko dní. Kráčali sme v pravidelnom rytme, ja zahĺbená, plná nových dojmov a šťastná, keď som sa zvitála s Lonou. Porozprávala som jej o mojich zážitkoch a o nových, nepoznaných pocitoch.

“Célie, ale vieš, že do obradu spojenia si zachovávame čistotu. - viac mi to pripomenula ako sa ma pýtala, či to ozaj viem.

Priznávam, zaskočila ma, sama som si celkom nebola istá, čo tie nové pocity znamenajú, no ona zrejme vytušila k čomu by mohli viesť. A vlastne mi odľahlo. Moja viera ma tiež viedla týmto smerom a bola som rada, že aj na Aurore to tak bolo. No chcela by som vedieť o niečo viac, čo je to, prečo to takto vnímajú oni.

“Vieš, pri intímnom zblížení sa jedného s druhým dochádza k silnej výmene energií. Na tej energetickej

úrovni dochádza k prepájaniu. To môže byť problém, ak si nakoniec uvedomíš, či obaja uvedomíte, že nie ste pre seba stvorení. V tej chvíli intimity sa jeden druhému odovzdávame a naše životy sa spájajú.”

A ja opäť raz fascinovane načúvam.

57 - Práca

Leto plynulo v krásnom pomalom tempe. V osade tkáčov sme nakoniec pobudli o niečo dlhšie. Urobili sme si ešte niekoľko výletov a pomáhali kde bolo potrebné. Na nižšie položených úbočiach pod samotnou osadou, som pomáhala oberať zvláštne tmavo fialové bobuľovité ovocie. Šlo to pomaly, veľmi pomaly.

Nole zatiaľ zašiel do toho vynoveného domu regenerácie. Tiež by som s ním najradšej išla, bola som zvedavá či je aj tento taký, aké som poznala z kmeňových osád.

No každá ruka bola pri tomto zbere bobuľ dôležitá a tak som zostala pomáhať. Boli lahodné, chutili sladkasto s jemným kyselkavým podtónom. Vo vnútri mali silnú červenú farbu pripomínajúcu farbu červeného vína.

Robili z nich niečo ako džem, ale bolo to oveľa redšie ako som dosiaľ poznala. Bobuľky neboli celkom rozvarené, len akoby ľahko rozpučené.

Časť zozbieraných bobuľ využili na šťavu a na konci dlhého dňa si s ňou pripili, akoby to bolo najlahodnejšie

víno. Chutilo to naozaj podobne, no bola to len ovocná šťava, s trochou korenín a klinčekov.

Po celom dni zberu som bola naozaj unavená. Bola to drobčivá práca a na jednu flášu tej šťavy bolo potrebné celkom veľké množstvo. Nakoniec sme ich zbierali celý týždeň. Všetci sa tešili, z hojnej úrody, no ja som na tretí deň zbierania týchto malých plodov toho už začínala mať dosť.

A aby som nezabudla. Všetko nejako využili. Dokonca to, čo zostalo z tých vytlačených bobúľ na šťavu opäť použili. Na farbenie látok, ako inak. Napriek tomu, že šťava z bobúľ vsutku pripomínala svojou farbou červené víno, látky farbené týmito bobuľami získali jemnú ružovkastú farbu s takmer neznateľným odtieňom do fialkova.

Prv ako sme túto osadu opustili vrátila sa i Femia. Vyzerala spokojne a s plnou vervou sa púšťala do novej práce. V mysli jej nabiehali nové nápady, ktoré chcela vyskúšať. Priniesla si aj akési čudné rastlinky, no nebola som si istá čo s nimi vlastne chce robiť. Nezdalo sa, že by boli vhodné na farbenie vlny či látok.

Ten čas čo bola preč, strávila v Roraime. Krok za krokom vystúpila až celkom hore na vrchol. Neponáhľala sa. Jej rozprávanie mi pripomenulo, ako keď ja som kráčala na obrad rozlúčky. Akoby každý krok bol dôležitý, akoby každý krok zároveň smeroval k niečomu väčšiemu, akoby cieľ nebolo len to samotné miesto.

V Roraime pobudla niekoľko dní rozjímaním. Aj na to slúžila. Ľudia Aurory sem často chodili, keď sa nejaká životná etapa mala ukončiť, či ukončila a oni vstupovali do novej. Každý krok, ktorý urobili im viac a viac vyjasňoval životnú dráhu, ktorá sa pred nimi otvárala.

Práve tak aj Femia, ktorá tu našla novú inšpiráciu. Rastlinky, ktoré priniesla chcela použiť na tvorbu nových látok. Samotná rastlinka sa zdala vetchá, veľmi vláčna, no nebolo možné jej byť len tak roztrhnúť. Chcelo to naozaj niečo ostré. Femia, mala niečo ako víziu, že práve tieto vlákna budú vhodné na nový typ látky. Rastliny rástli na ťažko dostupnom mieste, možno aj preto boli také odolné.

Priniesla si ich niekoľko, aby vyskúšala ako by celý proces mohol najlepšie fungovať. Sama bola zvedavá, nakoľko jej

to pôjde. Bola plná tejto novej vízie a ja som pozorovala všetko to jej nadšenie. Niečo nové sa chystá, niečo nové vytvorí.

Leto som vždy milovala pre jeho bezstarostnosť. No toto leto, som prvý krát vo svojom živote pracovala, dokonca pod holým nebom. Aj keď to bol len týždeň, zdal sa hodne intenzívny a večer som vždy padala do siete tak zvláštne unavená a predsa šťastná. Áno, aj toto patrilo k letu. O tie dary úrody sa bolo treba postarať.

Musela som sa usmiať sama nad sebou. Ja, dcéra šľachtickej, som pracovala ako sedlička. Až teraz som začala chápať, čo to vlastne znamená vážiť si prácu niekoho druhého. Kým na tretí deň oberáčiek som bola akosi rozmrzelá, ten ďalší sa mi zdalo, že všetko ide oveľa ľahšie. Mala som chuť spievať si so ženami. Cítila som to neviditeľné fluidum, ktoré nás spájalo.

Viac, ako kedykoľvek doteraz som bola vdáčna za večerné hodovanie. Po dni plnom práce so zbieraním maličkých plodov, to bol úplne iný pocit, pustiť sa do tých dobrôtok.

Nakoniec sme sa vrátili do kmeňovej osady vodných a zvyšok leta som strávila práve tu.

I tu som nakoniec pomáhala so zberom. Nole na ten týždeň znovu kamsi odišiel. Tentoraz som pomáhala so zberom jemných ružových lupienkov. Ak bol náročný zber tých bobúľ, tak toto išlo ešte o čosi pomalšie. Šťastím bolo, že to nebolo žiadne veľké rozsiahle územie, no aj tak nám to trvalo skoro jeden celý týždeň.

Leto bolo vo svojej druhej polovici a ja som vnímala ako sa dni pozvoľna skracujú. To bol ten čas, ktorý som nikdy nemala celkom rada. Dal tušiť, že tie krásne bezstarostné letné dni sa končia.

Letný čas bol hodne intenzívny, nielen pre všetky tie nové zážitky. Počas tohto leta som sa hodne zblížila s Nolem.

Vodní vedeli nádherne spievať, mali skvelý cit pre hudbu, pre umenie vôbec. Boli zvlášť družní a povedala by som, že zo všetkých kmeňov najviac romantickí. Cítila som sa tu ozaj dobre.

Už o krátky čas to bude rok čo som na tomto ostrove a podchvíľou sa mi ten môj starý život zdal tak vzdialený.

Bola som práve zamyslená nad tým celým, ako sa môj život vyvinul, keď som vo vzduchu zacítila práve tú nezameniteľnú chvíľu, keď sa niečo má stať. A naozaj prišla taká silná búrka, po ktorej vzduch vždy tak krásne vonia. Akoby zmyla všetko čo bolo treba nechať už ísť.

Pozorovala som, ako ten dážď bubnuje, ako sa väčšinou stiahli do domov, či len pod prístrešky, tak ako aj ja. Hovory utíchli a všetci sme to len s tichou, zbožnou úctou pozorovali. Boli sme prepojení tým neviditeľným, magickým vlákienkom, jednej nečakanej letnej búrky.

Letné búrky, tak pôsobia.

Prichádzali nečakane a keď skončili a vyšlo slnko, to bol ten najkrajší moment. Boli pripomienkou, ako rýchlo môže v našich vlastných životoch nastať zmena, nie vždy príjemná, zmena, ktorá nás občas vydesí a potom, to slnko a voňavý vzduch akoby prinášal príslub lepších a krajších chvíľ.

No táto búrka sa mi zdala celkom iná. Nevieam, možno to bolo tým, v akom rozpoležení ma zastihla. Áno, určite to bolo tým. Nole sa mal vrátiť na ďalší deň a mne už veru

chýbal. Počas tej silnej búrky som aj ja mala pocit, akoby vo mne samej sa niečo menilo. Nebola som si istá čo presne. Akoby niečo končilo. Akoby aj ja sama som mala vstúpiť do novej etapy svojho života.

Myslím, že viem, prečo práve tento čas bol pre nich koncom roka.

Všetci, veľkí a aj malí jednoducho svorne pomáhali pri prípravách na zimné obdobie, aj keď tu zima bola ozaj len veľmi mierna.

Áno, vnímala som, že si pomáhajú, že celý ostrov je založený na vzájomnej službe, ale až teraz som plne prežila, že sú jednotným spoločenstvom. Bez ohľadu na rozdiely medzi nimi, bez ohľadu na rozdiely medzi jednotlivými kmeňmi. Každý vedel, že jeho ruky sú v tento čas potrebné aj pre iné ako zvyčajné povinnosti.

Neboli tu žiadne veľké polia, skôr to často pôsobilo, že plodiny si len tak rastú na divoko. Nebolo to veru tak. Tieto dni pracovali v podstate celý deň. Osady si vzájomne vypomáhali. Vedeli, že dnes pomôžem ja tebe a zajtra zase

to bude naopak. Museli sa postarať o úrodu, najlepšie ako sa dalo a nesmeli dlho otáľať.

V týchto dňoch sa mi večerné hodovania paradoxne zdali jednoduchšie. Akoby nechceli strácať sily dlhými rozhovormi. Akoby si šetrili svoju energiu. A možno to tak bolo. Napokon, zber úrody oslávia ešte počas dní poďakovania za úrody, čo bude i začiatok nového roka.

Moje pocity boli celkom zmiešané, no niekde v hĺbke som sa cítila šťastná. Nebola som si istá, či ďalší obrad Muno ešte zažijem tu, alebo už v osade ohnivých, kam som sa na obdobie jesene mala presunúť. Títo ľudia mi veľmi prirástli k srdcu.

Koniec leta sa predsa len nezadržateľne blížil. Nemyslela som si, že niečo ešte mohlo predčiť moje očakávania, no jedného dňa ma Nole vzal na tak nádherné miesto, aké som si ani vo svojej najdivokejšej fantázii nevedela predstaviť.

Šli sme v malej skupinke, Lona a Jole sa tiež pridali. Prišli sme k moru, na miesto kde ostrovné pásy tvoria bránu do širého mora. Nádherná zátoka o ktorej som doteraz

netušila, že tu vôbec je. Poskákali sme do vody, hoci priznávam, tentoraz som mala trošku obavy z toho blízkeho otvoreného mora. Bolo poznať, že prúdy sú tu predsa len silnejšie.

Väčšina sa ponárala do hlbín, aby tam objavovali krásy podmorského sveta. Ja som si tým nebola istá, či tak dlho vydržím s dychom, no Nole mi pokynul, aby som sa ho chytila, že spolu to zvládneme. Dýchol na mňa celkom iný, nesmierne farebný svet.

Potom sme plávali akoby ešte o kúsok ďalej. To sa ma už ozaj zmocnili obavy, no Nole bol blízko a ja som vnímala, ako sa všetci na niečo tešia. Zrazu len som začula tie zvuky. Celkom blízko k nám sa priblížilo niekoľko delfínov a mne sa zdalo, akoby sa s nimi vedeli rozprávať. Akoby rozumeli ich reči.

Bolo to také neuveriteľné byť tak blízko nich. Mala som pocit, akoby sme sa už dávno poznali a v celom mojom tele sa rozhostil ten pocit, ako keď som sa po dlhom čase stretla s niekým mne blízkym.

Väčšina z nich, sa s tými delfínmi poriadne bláznila. Chytili sa za chrbtovú plutvu a už aj uháňali priamo do otvoreného mora. Dych sa mi priam tajil. Bolo to úplne divoké. Nikdy by mi niečo také nenapadlo, že je možné. Nechcela som sa pustiť Noleho. Jednak som nebola takou skvelou plavkyňou, jednak sme boli celkom ďaleko od brehu.

Nole sa len smial, užíval si tieto chvíle. Nevieť či som ho niekedy videla takého uvoľneného. Delfíny boli celkom blízko a boli obrovské. Mohla som sa ich dotknúť. Tá blízkosť ma naplňala pocitom detskej radosti a nevinnosti, no zároveň rešpektom voči týmto veľkým stvoreniam.

Zdalo sa, že je tu aj jedno, či dve mlád'atá. Aj tie sa k nám celkom priblížili. Boli tak krásne hravé, mala som pocit, že ma chcú posmelit' v mojej spontánosti. A tak som sa predsa len jedného menšieho delfína chytila za tú plutvu. Bola to nesmierna rýchlosť a ja som priam ani nedýchala, nevedela som, či sa vôbec udržím. Bolo to šialene nespútané.

Nevieť ako, no akoby vodní s nimi ozaj komunikovali, pretože nás tie delfíny priviedli takmer až k brehu. Tam

kde to bolo pre nás príjemné a pre nich stále bezpečné na plávanie.

Na brehu som si len ľahla na ten teplý žltý piesok, ležala a dýchala. Tie kratučké šaty čo som mala sa mi lepili na telo, zhlboka som dýchala, bola šťastná a sledovala plávajúce oblaky nad mojou hlavou. Bol to asi jeden z najsilnejších zážitkov aké som tu doposiaľ mala. Hodnú chvíľu som len ležala a snažila sa upratať si v hlave tento nečakaný zážitok.

Dievčatá začali pripravovať všetko na náš piknik, no ja som bola tak plná dojmov, že som nevedela nič zjesť. Mala som pocit, že sa musím až vznášať. Strávili sme tu čas až do krvavo oranžového západu slnka. Nádherný čas teplého letného večera.

V ten večer sa mi zaspávalo naozaj slastne, od tej tichej radosti som myslela, že ani nezaspím, že sa hádam ani nezmetím celá do svojej kože. Mysľou mi preblesko, čo som už od ranného detstva tak často počula, že veľké šťastie je vykúpené vždy veľkou bolesťou. Tak trochu trpko som sa tomu usmiala.

Kedysi by sa ma zmocnil hned' a zaraz strach z toho, že po tej veľkej radosti príde niečo zlé. Ale teraz som ostávala pokojná. Akoby niečo vo mne vedelo viac, ako som si dosiaľ uvedomovala. Akoby som tieto povery, ktorým sme tak dlho verili konečne vedela pustiť.

Áno, život prináša aj tie náročné chvíle. No dlho som verila tomu, tak ako ma to učili, že sa nemám moc radovať, lebo nakoniec môžem plakať. Vždy to vo mne vzbudilo strach a mala som potom pocit, že tešiť sa a radovať je niečo zlé, že prílišná radosť je niečo nemiestne, že sa to nesmie, že máme byť stále len pokorní a stále sa len snažiť byť ešte lepšími.

Pomaly som zaspávala, bez strachu že po veľkej a nespútanej radosti, by mal prísť trest, niečo bolestivé. V mojom srdci bol hlboký mier.

58 - Nový rok

Leto, či obdobie plodov, sa končilo, práce na zbere úrody a jej spracovaní vrcholili. Opäť raz sa priblížil týždeň Muno tentoraz aj s oslavami poďakovania za úrody. Tie minulé som bola v osade pod Roraimou a tam to prebehlo celkom nenápadne. Len o čosi dlhšie a slávnostnejšie bolo ranné hodovanie. No tu, to ešte veru boli len oslavy.

Všetko plynulo v tom radostnom očakávaní, všetci sme priložili svoje ruky k prípravám týchto veľkých osláv. Na Aurore to bol zároveň začiatok nového roka.

Áno, budú aj potom ešte nejaké plody, ktoré budú dozrievať, práce tak celkom neskončia, no to hlavné, ten najväčší zber úrody sa ukončuje. Opäť raz sme dôkladne čistili aj naše príbytky. Všetko bolo voňavučké. Za pomoci akéhosi vynálezu sme očistili aj okná a dokonca aj steny domov zvonka i zvnútra. To som dosiaľ nepoznala.

Tu pri mori museli o niečo častejšie robiť aj takéto čistenie pre ten slaný morský vzduch. Milovala som ho. Naplňal ma tým pocitom bezstarostnosti.

Nole sa tiež už vrátil zo svojich ciest. Postrehla som ako vážne spolu aj s Naluom o niečom diskutujú. No bola som naplnená tým radostným očakávaním z osláv, že som si pre to nerobila starosti. Vždy na všetko napokon našli riešenie. Samu ma prekvapilo s akou ľahkosťou som to zrazu brala, akoby som to hádam ani nebola ja.

Pospevovala som si a dávala na poriadok tento host'ovský dom, v ktorom sme za ostatné mesiace bývali. Ved' už o niekoľko dní budú oslavy a nielen to. O niekoľko ďalších dní sa poberieme ďalej, do osady ohnivých. Neviem vlastne prečo, no tí boli pre mňa asi najviac záhadou. Doteraz, len s vodkyňou ohnivých som sa tak nejako viac rozprávala, no nejako som nevedela za ten krátky čas preniknúť do ich esencie.

Netušila som čo ma čaká, no dôverovala som tomu, že akokoľvek, som v bezpečí. Vedela som, že sa opäť lúčim na čas aj s Jolem a Lonou. Boli môjmu srdcu blízki, no predsa len cítila som, že nie sme rovnaká krvná skupina. Chvíľami som si nebola istá či im správne rozumiem. Pri vodných som skoro vôbec nemala ten pocit, akoby mi čítali myšlienky.

Raz večer som sa s tým zdôverila. Sedeli sme na priedomku host'ovského domu, popíjali lahodný nápoj. Nalu sa zamyslel a povedal, že je to v poriadku, že moja esencia je viac ako vyvolených svetla a tak je pre mňa ľahšie byť akoby na jednej vlne práve s nimi.

Bolo to pozoruhodné, no vlastne dávalo to zmysel.

“Pomaly to bude rok Célie, čo si na našom ostrove. Blíži sa tiež výročie obradu rozlúčky. V tom čase budeme v kmeňovej osade ohnivých. Ohniví sú skvelí v obradoch a ja som presvedčený, že na tento čas pripravia zodpovedný obrad, no pokiaľ to tak budeš cítiť, tak sa môžeme na čas vrátiť na miesto obradu rozlúčky.”

Zamýšľam sa, nechcem sa pravdu povediac rozhodnúť teraz. Netuším aké to bude v kmeňovej osade ohnivých. Cítila som sa v tomto silne prepojená s Jolem a nebola som si istá, či taký obrad bez neho bude celkom to správne.

“Máš čas, nie je potrebné sa rozhodnúť teraz, len chcem aby si vedela, že je tu aj takáto možnosť.”

Opäť raz som dostala odpoveď prv ako som vyslovila svoju otázku. Áno, s vyvolenými som sa cítila najlepšie,

akoby boli mojou rodinou odjakživa. Vychutnávala som si tieto chvíle. Za mnou bol celkom rušný deň a takto si tu posedieť bolo prosto čarovné. Deň tíchol, čochvíľa aj večer zahalí teplá noc.

Už o dva dni nás čaká obrad Muno spojený s oslavami poďakovania za úrody. Nevedela som ako to bude prebiehať. No už zajtra začneme pripravovať aj akýsi koláčik, čo celú tú nasledujúcu noc bude pomaly dozrievať. Takto podobne to bude aj s nejakým teplým nápojom, ktorý bude pripravený na ranné hodovanie. Nevedela som si to vôbec predstaviť.

Večer si doprajeme aj my voňavučky kúpeľ a každý si nachystá jedny jednoduché šaty a stuhu a druhé slávnostné na večer. Ráno, tak ako to bolo v tej horskej osade pod Roraimou sa začne pri rannom hodovaní poďakovaním za úrody. Celý ten deň bude oslavný. Večer potom plynulo prejde do obradu Muno, počas ktorého sa vykonajú požehnania na nový rok a sviečkový rituál vďačnosti to celé uzavrie.

Samozrejme medzi tým bude veľa spevu a hudby.

A tak nastal ten deň, deň tak osobitný. Zdal sa mi priam rozprávkový. Ráno som si obliekla jednoduché šaty a previazala tou krásnou červenou stuhou. Všetky ženy tu takto mali tieto obyčajné smotanovo biele šaty previazané červenou stuhou.

Priznávam, prekvapilo ma to, pretože v osade pod Roraimou v tento deň si obliekli všetci bledo modré šaty aj so stuhami do vlasov. No Roraima bola v tomto naozaj jedinečná. V samotnej Roraime boli všetky oslavy oveľa miernejšie ako kdekoľvek na ostrove. Roraima bolo miesto regenerácie, rozjímania, bola určená hlavne pre tých, čo sa potrebovali na čas stiahnuť z bežného diania komunity.

To vysvetlenie ma uspokojilo a Nole len dodal, že ešte som nezažila skutočné oslavy.

“Ako to myslíš?” - pýtam sa prekvapená tým, čo mi hovorí.

“Nuž, tieto oslavy obradu Muno budú spojené aj s oslavami nového roka. Navyše, vyvolení celkovo až tak neoslavujú. V kmeňových osadách sú to oveľa väčšie oslavy. Oveľa viac sa tu tancuje a spieva. Vyvolení sú v

tomto ohľade hodne jednoduchí.” - usmeje sa na mňa a ja neviem celkom čo si o tom mysliet’.

Tak aké budú tieto oslavy?

Nuž, boli naozaj veľkolepé, nádherné a povedala by som, že aj trošku divoké. Na duši mi bolo blažene.

Tak teda ráno sme sa ustrojili naozaj do jednoduchého odevu. Prv ako sa začalo ranné hodovanie, ktoré teraz bolo naozaj spoločné, nízke stolíky zaplavili celú príjazdovú cestu. Večer ich muži nachystali a my ženy jednoducho ozdobili, halúzkami a kvietkami. Jedlo a pitie sa tu dávalo až teraz ráno. Ovocie rôznych tvarov, farieb a chutí. V každej domácnosti či komunitnom dome sa pripravilo tiež niečo dobré. Všetko to bolo naozaj chutné a lahodné. Toľko dobrôtok, že som nevedela, čo by som ochutnala.

Každý si sem priniesol svoju misku a koberček na ktorom sedel. No prv, ako sme sa pustili do hodovania, vodkyňa vodných predniesla nádherné slová vd’aky za všetky dary tohtoročnej úrody.

Ľudia sa rozprávali, bolo celkom rušno.

Slnko dosiahlo svoj vrchol a vtedy prišiel rad na ten zvláštny koláčik, čo povedala by som ani nebol koláčik. Konzistenciu mal skôr pudingový, to tvar držal dobre. Chutil ale výborne, tvarohovo ovocne povedala by som. Práve týmto koláčikom sa akoby ukončila jedna etapa osláv.

Krátko v tom poobednom čase, zrazu všetko utíchlo. Ako na povel sa ľudia začali dvíhať a pomaly v malej procesii sme kráčali po tej širokej ceste, celou osadou až na jej koniec. Kráčali sme do Thary. Šlo to pomaly, pretože každý do nej vstúpil a krátko sa pomodlil. Kým jedným radom sa vchádzalo, druhým sa vychádzalo, vzájomne sme sa tak míňali.

V košíkoch pri vstupe boli nachystané lupienky voňavých kvetov. Aj ja som si zopár vzala do dlane a s odstupom pomaly kráčala za jedným mužom. Tak ako on, i ja som ich sem priniesla. Celkom spontánne som sa prežehkala ako som toľké roky bola zvyknutá. Ani som si to v tej chvíli neuvedomila, až potom. No zdalo sa, že nikoho to nevyrušilo.

S tichou úprimnosťou som sa poďakovala Bohu, za život, za to, že je stále so mnou.

Táto procesia trvala dlho. V tom medzičase medzi tým vstupom do Thary a večerným hodovaním sa postupne, pomaly opäť raz upravovali stolíky. Každý sa postaral o svoju misku, aby bola opäť čistá na večerný obrad.

Omrvinky zo stolíkov sa tiež spratali. Pod stolíky sme ku každému miestu uložili aj jednu sviečku. To aby sa na slnku neroztopila.

Potom až podvečer sme sa znovu všetci stretli pri stolíkoch. Všetci sa obliekli slávnostne a opäť prehovorila vodkyňa vodných. Mala jemný hlas, hovorila precítene a predsa každé slovo bolo dobre počuť. Po dojemných slovách a požehnaniach sme sa pustili do hodovania. Boli to naozaj dobrôtky. Vrava sa opäť rozbiehala celým týmto priestorom.

Chýlil sa čas, kedy slnko bude zapadať. Počula som jasne ako sa rozlieha spev Lumo z centrálného pavilónu. Znel tak ohromne. Tentoraz ich bolo dvanásť, čo viedli tento spev. Šesť mužov a šesť žien. Znel dlhšie a ja som si spomenula ako mi raz vysvetľovali, že to tak môže byť, že

niekedy pridávajú aj ďalšie časti, keď tak, ako aj teraz chcú podporiť poďakovanie za úrody a obrad Muno. Obrad, keď niečo končí a nové začína.

Bola som celkom dojatá tým, ako mi teraz znel tento spev. Ako doznel, ešte hodnú chvíľu sme boli všetci ticho, akoby sme ho vstrebávali. Pomaly sme si začali chystať tie svoje sviečky.

Medzitým sa k nám pridali aj tí dvanásť. Nole si opäť sadol vedľa mňa. Usmiala som sa naňho. Mal taký zvláštny výraz v tvári, ktorý som nevedela celkom dobre prečítať. Bol podobný ako keď v osade hrnčiarov poskytoval tej žene a jej diet'atku ozdravný spev Thia. Vedela som, že sa ho na to v najbližších dňoch spýtam, no teraz nie.

Sviečkový rituál vd'ačnosti zahájila vodkyňa vodných, ktorá sedela za vrcholom toho dlhého radu stolíkov. Plameň sviečky sa tentoraz predával vždy krížom cez stolík tomu, kto bol naproti. Uvedomila som si tak, že môj plameň sviečky dostane žena naproti mne a až ona ho dá ďalej Nolemu.

Premýšľala som, kým príde rad na mňa, čo je to, za čo som najviacej v tomto roku vd'ačná. Mysľou mi len tak lietali myšlienky. Až v jednej chvíli som sa upokojila. Začala som počúvať, za čo sú vd'ační títo moji súputníci, s ktorými som strávila posledné mesiace. Boli to silné momenty, silné zdieľania, povedala by som aj dost' osobných záležitostí.

Nakoniec som sa len oddala tej chvíli a modlila sa, aby som našla to, za čo som v hĺbke svojho srdca vd'ačná. A tak prišiel rad aj na mňa.

Pod'akovala som za zázrak života samého, za jeho veľkoleposť v každej chvíli, aj keď nie vždy vieme, kam nás povedie. Za t'aživé okamihy, ktoré sa v prijatí premenia na popol, z ktorého sa znovu zrodíme do nového dňa.

Tá žena naproti mne, ktorej som vzápätí dávala svoj plameň sviečky, sa na mňa pozrela s úsmevom, no očami zaliatymi slzami. Jemne sa uklonila a ja som v tej krátkej chvíli, keď sa môj plameň dotkol knôtu jej sviečky vnímala, že moje slová sa nejakým spôsobom dotkli hĺbky jej srdca. Aj ja som sa na ňu usmiala.

Netušila som čo bude nasledovať, za čo bude táto žena d'akovat'. No pri jej slovách mi po chrbte prebehli zimomriavky.

Tá nádherná žena, ktorej esencia bola jasne esenciou matky, d'akovala za svoje dieťa ktoré krátko pred svojim narodením zomrelo v jej lone. Bol to silný, veľmi silný okamih. Pripravovala sa na príchod svojho prvého dieťaťa a zrazu bolo všetko inak. Musela čeliť tak veľkej výzve, prijať, čo život nadelil. Možno si tiež toľko krát položila tú otázku "prečo?" Prečo sa to stalo? Prečo moje dieťa umrelo?

Zdalo sa mi, že to ticho po jej pod'akovaní, bolo priam hmatateľné.

Potom predala svetlo svojej sviečky Nolemu. Neviem presne čo Nole urobil, no zdalo sa mi, akoby jej vyslal vlnu objatia nekonečného súcitu. Zmenila sa celá tá atmosféra. Mala som pocit, akoby sa vzduchom nieslo posolstvo, že smútok zo straty je plne rešpektovaný a predsa akoby niesol zárodok novej nádeje. Bolo to ohromné.

A Nole pod'akoval Životu za mňa.

Celá som sa rozochvela a pozrela naňho. Áno, ak som doteraz chvíľami pochybovala, či my dvaja sme vytvorit' pár, teraz som si bola istá. Vnímala som jeho lásku, z ktorej sa takto verejne vyznal. Cítila som, ako som sa začervenala.

Bola som tak plná silných emócií, z celého dnešného dňa, z tých úprimných slov vďačnosti. Na duši sa mi rozhorel kvet nekonečnej pokory voči životu, ktorý je tak premenlivý a občas naozaj nechápeme čo nám prináša, keď je to občas tak ťažké prijať.

Na rad prišli aj tí na opačnom konci toho dlhého radu stolíkov. Netušila som čo bude nasledovať. Pre Auroru sa začínal nový rok a tu na konci bol muž. Ten, ktorý preberá svoju úlohu na tento nový rok. Bolo to dômyselné. Vlastne až teraz mi Nole ticho pošepol, že žena napravo od súčasnej vodkyne, je žena, ktorá vstupuje do najbližšieho trojročného obdobia. Rovnako na konci stolíkov bol aj muž, pre ktorého sa toto obdobie končilo.

Rituál bol dojemný a v podstate uzatváral hlavnú časť obradu Muno. Potom sa do neskorej noci tancovalo a hrala krásna hudba.

Aj ja a Nole sme si čo to zatancovali. Aj som chcela ostať dlhšie, no vnímala som niečo, čo doteraz nie. Vyvolení boli tí, ktorí sa odobrali ako prví. Nalu mal pravdu. Čo sa osláv týkalo, tak vyvolení v tom boli hodne prostí. Ešte som to vtedy celkom nechápala. No toto patrilo k ich práci, akoby držali ten priestor bezpečia a rovnováhy nad oslavujúcimi.

59 - Mhenea dom regenerácie

Oslavy Muno sa skončili hlboko v noci. Ďalší deň sa začal tak ako vždy spevom Lumo z centrálného pavilónu a plynulo prešiel do upratovania všetkého, čo tu po oslavách zostalo. Navečer po rituály vd'ačnosti sa však udialo ešte niečo čarovné. Vtedy sa ľudia znovu zhromaždili pred centrálnym pavilónom. Tam stáli dve ženy a dvaja muži. Doteraz vládnuca, predala symbolicky svoje vodcovstvo tomu, kto bude vodcom tohto kmeňa pre tento nový započatý rok.

Celému tomu prihliadal i ten, kto bol doteraz ako predchádzajúci vodca. Na jeho miesto sa presunula doterajšia vodkyňa. A na miesto doterajšieho nasledujúceho sa zaradila, celkom mladá dievčina.

Pýtala som sa Noleho, či ten ktorému skončilo toto trojročné obdobie, čo bude robiť.

“Zostane ako poradca. Veľmi si ho ľudia obľúbili a myslím, že bude stále hodne nápomocný. Už niekoľko

krát sa v našej histórii stalo, že vodca sa stal počas svojho obdobia tak obľúbený, že v mnohých ceremóniách jednoducho pokračoval on, aj keď už nebol vodca. Napokon tí, čo ukončili svoju aktívnu činnosť, tak stále pomáhajú. Zväčša dozerajú na pokračovanie nejakého projektu, ktorý je dlhodobejší a zväčša práve na taký, ktorý započal alebo započala počas svojho vládnutia.”

Tento obrad odovzdania vodcovstva ďalšiemu bol celkom jednoduchý a krátky. Časť nasledujúceho dňa po obrade Muno, títo štyria strávia v Thare a potom v centrálnom pavilóne. Napokon, ten ktorý nastupuje ako nový vodca je v podstate už do všetkého zasvätený.

Zostali sme tu ešte dva dni.

Ten prvý som aj ja pomáhala čistiť tie podložky na ktoré stekali sviečky z rituálu vd'ačnosti. Spočiatku som si myslela, že to bude opäť jedna z tých zdĺhavých prác, no na moje prekvapenie to šlo ľahko. Mojou úlohou a úlohou niekoľko ďalších bolo odstrániť hlavne vosk, ktorý tu zostal a toho nebolo vôbec veľa. Boli to dobré sviečky, ktorých vosk až tak veľmi nestekal. Potom sa ešte dočist'ovali, aby boli opäť do času ďalších osláv pripravené

na použitie. Pracovali sme v podstate mlčky, len chvíľami si vymieňali zážitky z noci osláv.

Začal sa nový rok a tento bol zasvätený jasnosti.

Ten deň som sa začala pomaly baliť a pripravovať na novú cestu. Na ten ďalší sme mali vyraziť do kmeňovej osady ohnivých. Podvečer, do domu hostí za nami prišli Lona a Jole, rovnako ako aj doterajšia vodkyňa vodných. Prišli sa rozlúčiť a dať požehnanie na cestu.

Väčšinu vecí sme vložili do prepravnej kapsule, spolu s niekoľkými ďalšími vecami, čo z osady vodných posielali do tej ohnivých. My sami sme sa presúvali pomocou thuli. Šli sme len my traja. Ja, Nole a Nalu.

Cesta ubiehala celkom pokojným tempom, keď tu som si všimla, že sme zmenili smer cesty. Nalu si s Nolem ukázali rukou nejaké znaky. Jeden druhému prikývol, Nole pozrel na mňa, aby sa uistil, že ich budem nasledovať. Nebolo mi to v tej chvíli celkom jasné, no vzápätí sa obloha celkom zatiahla. Sotva sme stihli prísť k akémusi opustenému domu, aby sme sa skryli pred nečakaným silným dažďom.

Ten dom bol jedným z tých osobitných domov regenerácie, ktoré slúžia niekoľkým osadám rozptýleným v blízkom okolí. Vošli sme dnu do domu. Bolo tu ticho, len dažď silno bubnoval. Obloha tmavá, akoby mala prísť už noc a vo vnútri bolo ponuro. Pôsobilo to tajomne.

Zdalo sa, že v dome nikto nie je a to ešte viac umocňovalo ten pocit záhady. Akoby len pred malou chvíľou odtiaľto niekto odišiel. Rozhodne to nebol príjemný pocit. Všimla som si, že v tej hlavnej miestnosti vosk na sviečke ešte celkom nezatuhol. Musela to byť len chvíľa čo ju niekto zahasil. No kde ten niekto bol teraz?

Na chvíľu sa mi zazdalo, že oboch mužov to prekvapilo, no nenechali sa vyviest' z miery a ani neboli znepokojení. Myslím, že vedeli čo robiť. Sklonili hlavy v tichom sústredení a mne sa zdalo akoby sa modlili, no s istotou som to nevedela. Bola to vlastne len chvíľa keď obaja zrazu boli celkom pokojní, akoby sa nič nedialo. Celé som to sledovala a samozrejme som chcela vedieť čo sa vlastne stalo.

Rozuzlenie celej tejto záhady bolo vlastne jednoduché.

V týchto domoch bol vždy pár vyvoleného svetla a zeme. Lina, vyvolená zeme sa ešte nadránom vydala do jednej z osád, ktoré mal tento dom regenerácie v správe, k mužovi, ktorý mal silné bolesti brucha a nevedeli si s tým rady. Rovnako aj vyvolený svetla krátko pred našim príchodom šiel do ďalšej osady pomôcť s ťažkosťami. A tak dom zostal nečakane opustený.

Tú správu si pravdu povediac obaja prečítali na Thabe. Vôbec som si to nevšimla, no vyvolený svetla ju tu zanechal pre prípad, že by niekto počas toho, ako tu ani jeden zo slúžiacich nebude, prišiel do domu regenerácie.

Keď sa mi zdalo, že sa modlili, tak som nebola ďaleko od pravdy. Vyslali požehnanie nielen týmto dvom vyvoleným, aby ich pomoc bola čo najúčinnjšia, no tiež tým, ktorí tú pomoc potrebovali.

Nalu potom nachystal teplý nápoj a posadali sme si do tých pohodlných kresielok, aké bývajú v spoločenskej časti host'ovských domov. Tento dom bol veru iný. Napokon, slúžil nielen pre bývanie vyvolených, ale aj na prípravu liečivých mastičiek či tinktúr a rovnako aj na samotnú

regeneráciu. Bola to celkom iná stavba ako som tu doteraz na Aurore vôbec videla.

Na večer sa vyvolená zeme vrátila. Pomohla som jej pripraviť chutné placky s bylinkami. Opekali sa nasucho na ohni. Boli chutné, ako inak, zemskí vedeli bravúrne narábať s bylinkami, to sa im jednoducho nedalo uprieť. Aj vďaka tomu malému ohníku bolo v dome zrazu príjemne útulno.

V týchto častiach kde zima bola len mierna, stačilo raz za niekoľko dní nechať na ohnisku rozhorieť malý ohník, aby bolo príjemne. V takých chvíľach ho využili aj na prípravu jedla.

Spolu so západom slnka, obaja muži vyšli na priedomok a spievali spev Lumo, tak precítene, ako som to hádam ešte ani nepočula. Zdalo sa, že aj Lina z neho čerpala, akoby teraz tento spev bol viac ako len tým spevom, čo deň čo deň podporuje rovnováhu na tomto čarovnom ostrove.

Dážď stále neustával, deň sa chýlil ku koncu a tak sme tu nakoniec zostali do ďalšieho dňa.

S ráno sa vrátil i Nemo, vyvolený svetla. Občas sa stávalo, že ľudia potrebovali pomoc lepšie sa vyrovnat' so zmenami, hlavne pri zlomových udalostiach v živote. Tu pomáhali hlavne vyvolení svetla. Dávali tú duchovnú podporu. V mysli som si hovorila, že to muselo byť tentoraz niečo závažné, keď tak narýchlo odišiel.

Nebolo to však tak. Vyvolení svetla vedeli pôsobiť aj na diaľku. No teraz, Nemo vedel, že bude potrebná priamo jeho fyzická prítomnosť. Pre náhly odchod do tej, nie veľmi vzdialenej osady sa rozhodol, lebo pocítil, že sa prudko zmení počasie a nechcel ísť za tou ženou v daždi.

Počasia sa zmenilo naozaj prudko, ja sama som bola prekvapená keď v jednej chvíli nad nami svietilo slnko a v druhej sa z čista jasna obloha celkom zatiahla. Ako ale mohol vedieť, že sa tak náhle počasie zmení? Ďalšie prekvapenie nedalo na seba dlho čakať.

Počas ranného hodovania sa všetci svorne rozprávali, diskutovali o akomsi novom poriadku. Moc som nerozumela, no nielen to. Hovorili o niečom pre mňa nepredstaviteľnom.

Nole si všimol môj údiv v tvári a tak mi prišiel na pomoc s vysvetlením.

“Ovládať počasie nie je náročné. Kedysi sme to robili oveľa častejšie, no prišli sme na to, že aj to má svoju cenu. Preto teraz tak robíme len vo výnimočných situáciách.”

Nemo dodal, že veru on sám počas včerajšieho nečakaného príchodu toho silného dažďa len mierne upravoval jeho beh, len natoľko, aby určite stihol dôjsť v suchu. Vnímal, že za ním sa už dážď celkom pustil.

Vôbec som si to nevedela predstaviť, netušila som ako to robia, no potom som si uvedomila, že ja sama som tak predsa nie raz urobila. Ešte na pevnine, hlavne počas piknikov keď sa zdalo, že by sa mohlo počasie pokaziť, tak som sa pomodlila. A moje modlitby boli vždy vyslyšané. Nikdy som sa nad tým nezamýšľala spôsobom, že by som priamo ovplyvňovala počasie. Sama neviem čo si o tom všetkom myslieť.

A tak len prikývnem a načúvam čo ďalšie sa ešte dozviem. Lina sa na mňa s pochopením pozrie a usmeje sa.

“Vieš, nejde o to, aby sme menili počasie keď sa nám práve nepáči. Dá sa aj to, ale to je veľmi, akoby som to povedala, neúctivé voči všetkému živému a nevypláca sa to. Môžeme však požiadať, aby ešte na nejaký čas počasie vydržalo, kým napríklad niečo dokončíme vonku, kým dobehnú obrady alebo tak ako teraz, presunieme sa z nejakého miesta na druhé.

Nemôžeš sa snažiť mať počasie vo svojom područí, to by nebolo dobré. Poľahky by sa mohlo stať, že príroda nám dá jeden deň svoju príučku. Aj to sme si kedysi dávno zažili a neboli to vôbec príjemné chvíle.

Vtedy zrazu len prichádzali také dažde, že brali so sebou všetko. A nielen to. Vietor bol nespútaný a veľmi silný. Skaza bola veľká. Zdalo sa, že počasie sa celkom zbláznilo, no bola to priama reakcia. Tak to býva, keď niečo moc chceš ovplyvňovať svojou silou.”

Načúvam, priam so zatajeným dychom.

Dážď napokon ustal. Ešte hodnú chvíľu sa rozprávajú a vlastne sú radi, že sme takto nečakane ku nim zavítali. Aj oni chcú poslať nejaké veci do osady ohnivých kam máme

namierené. Keď má prepravná kapsula už naplánovanú svoju trasu a vydá sa na cestu, nie je celkom jednoduché ju zmeniť. A tak im padla vhod naša neplánovaná zastávka.

V ceste pokračujeme až k obedu. Obloha sa vyjasnila aj slnko začalo rozháňať oblaky a pred nami sa ukazovala priam rozprávková dúha. Cesty boli premočené a ja som opäť raz som bola vd'ačná za to, že thuli je vznášadlo.

Rozlúčili sme sa.

Zvyšok cesty do osady ohnivých prebiehal pokojne. Vďaka tomu dažďu všetko pôsobilo ako vyumývané, čisté a trblietalo sa v žiari slnečných lúčov.

Do osady ohnivých sme prišli až podvečer. Už nás veru čakali. Kapsula dorazila ešte včera, tej dážď vôbec nevadil. Naše veci nás už vítali v host'ovských domoch.

Bola som zvedavá, či budem sama, alebo budem bývať s niekým. U vodných som si celkom už zvykla na to, byť v izbe sama. Napokon, väčšinu času som bola aj tak vonku a izba slúžila viac len na nočný spánok.

Ohnivých, rovnako ako vodných doteraz viedla žena a s novým rokom ju tak ako u vodných vystriedal muž. Prišlo

mi to také trochu zvláštne, keď hovorili, že vodní a ohniví sú také protipóly. Čakala by som teda, že opäť to bude tak, že ak na jednej strane bude žena, tak ten druhý bude muž.

Lenže vysvetlili mi, že je dôležitá spolupráca medzi kmeňmi, a že tým, že vodní a ohniví sú tak nejako od podstaty rozdielni, tak ak by jedných viedla žena a druhých muž, tých rozdielnych energií by bolo priveľa. A tak sa im osvedčilo, keď dva takéto kmene viedli naraz buď ženy alebo muži. Jednoducho tých rozdielnych prístupov k riešeniu a vedeniu svojich kmeňov sa znížilo.

Bolo to obdivuhodné. Tak som premýšľala koľko im trvalo kým na to prišli. Kým všetko to, čo sa teraz zdá ako náhodilo usporiadané má svoj dôvod a premyslený plán.

Utiahla som sa do podkrovnej izby. Tieto dni tu budem sama, teda aspoň zatiaľ. Izba mala krásny výhľad na neďaleký vodopád a lesný porast na úbočiach, ktorý sa začínal sfarbovať jemne do jesenných farieb.

Vítala ma tu aj malá sviečka a ja som vedela, že teraz budem mať nejakú tú chvíľu pre seba a tak som ju

zapálila. Celú túto miestnosť naplnila krásnou, tak trochu tajomnou vôňou.

Hodnú chvíľu som tu len tak sedela a snažila sa vstrebať udalosti uplynulých hodín. Nakoniec som si obliekla svoje široké pantalóny a zišla dolu do spoločenskej miestnosti. Nole práve dokončil prípravu jedného z tých teplých lahodných nápojov. Sadli sme si na priedomok, popíjali ho a len ticho vnímali okolie, ktoré sa stane na čas našim domovom.

“Už si bol v Thare ohnivých?” - pýtam sa hneď ako mi táto myšlienka vypláva v myšli.

“Áno, niekoľko krát. Tento terén je všetko, len nie rovinatý a Thara ohnivých je preto veľmi pozoruhodná.” - usmeje sa Nole na mňa a ja šípim, že mi nechce viac prezrádzať a obrat' ma o prekvapenie, keď do nej vstúpim.

Už o malú chvíľu sa opäť oddáme tým jemným pohybom života, ktoré ráno rozprúdia krv v našich žilách a večer naopak akoby všetko upokojovali. Bolo to magické, neprestávalo ma to fascinovať, ako také jednoduché pohyby môžu takto pôsobiť.

Krátko sme sa zoznámili s ostatnými vyvolenými čo žili v týchto host'ovských domoch. Tento večer som bola mĺkva, len som všetko viac pozorovala a ticho si užívala večerné hodovanie. Skvelé, ako napokon vždy.

Nalu sa spolu s ďalšími vyvolenými vybral do centrálného pavilónu aby sa opäť raz celou Aurorou niesol spev Lumo. Ja a Nole sme tu ostali v tichu. Nehovorili sme spolu až do ich návratu.

Nevedela som, čo prinesie tento čas tu, v tejto osade. Čomu sa budem vlastne učiť a aké to tu bude? Áno, tých zážitkov a silných momentov v posledných dňoch bolo naozaj celkom dost'. Zdalo sa mi, akoby som v týchto chvíľach už nič ďalšie nevedela vstrebávať'. Zrazu som sa cítila nesmierne unavená, tak moc, ako hádam som sa ani vo svojom živote necítila. Opäť raz im to neuniklo a tak ma rovno vzali na Mhenea lôžko. Túto noc zrejme celú prespím tu.

Ako som si líhala, celkom spontánne mi mysl'ou preblesklo, že tento rok zasvätili jasnosti a mne napadlo, aké by to bolo mať viac jasnosti vo svojom živote. A bude

sa mi opäť niečo snívať? Možno jeden z tých na prvý pohľad ťažko uveriteľných snov.

V tej chvíli som veru ešte netušila aký dôležitý míľnik pre mňa život v osade ohnivých bude.

Pokračovanie nabudúce

Začína sa život v kmeňovej osade ohnivých. K Célie sa v host'ovskom dome pridáva Zinia, pre ktorú sa táto osada stáva jej novým pôsobiskom. Célie zažíva rozlúčkovú procesiu, ktorá vyplaví dávno zabudnuté bolestné spomienky. Stretáva záhadného tvora a spoznáva jeho bolesť.

Čo prinesie odhalenie záhadnej trinástej tabuľky? A ako túto nevšednú pravdu príjmu obyvatelia Aurory?